

σαν, φαίνεται, περιττό. Τὰ πάντα λοιπὸν εύνοοῦσαν τὴν ἀναχώρησι τῶν κόσμοι μαλάτων. Ἀλλὰ ταξιδίον ἐναέριο μετέτοιο λυσσασμένο μπούσι ! . . .

— Όραδος καΐρος ! ἔλεγε μέσα του ὁ Πέγκροφ, στηρίζω μὲ μιὰ γροθιὰ τὸ καπέλλο του, ποὺ πολεμοῦσε ὁ ἄνεμος νὰ τοῦ τὸ ἀρπάζῃ. Ἀλλὰ δὲ βαρύεσαι ! καὶ ἔτοι θὰ τὰ καταφέρουμε !

Στῆς ἐγνάμισυ, ὁ Κύρος Σμίθ καὶ ἡ σύντροφοί του ἔπειροβαλλον ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς πλατείας, ποὺ τὰ φανάρια τοῦ γκάιοῦ, σύντρενα ἀπὸ τὸν αέρα, τὴν ἀφίναν σὲ σκότος βαθύ. Μόλις διεκρίνετο τὸ πελώριο ἀερόστατο, μισοπεμένο, γυριμένο πρὸς τὴν γῆ. Ἐκτος ἀπὸ τοὺς σάκχους μὲ τὴν σαβούρα, ποὺ κρατοῦσαν τὰ σχοινιά τοῦ δικτυοῦ, τὸ σκαφῖδι ἦταν δεμένο μ' ἔνα χονδρό, γερὸ σχοινί, παλαμάρι, απὸ ἔνα σιδερένιο κρίκο τοῦ ιιθοστούτου.

Οἱ πέντε αἰχμάλωτοι ἀνταμώθησαν ἐκεῖ κοντά στὸ σκαφῖδι. Δὲν τοὺς εἶχε ἰδῆ κανεὶς καὶ τόσο πυκνὸν ἦταν τὸ σκοτάδι, ὥστε δὲν μποροῦσαν καλά καλὰ οὔτε νὰ βλέπωνται οἱ ἴδιοι.

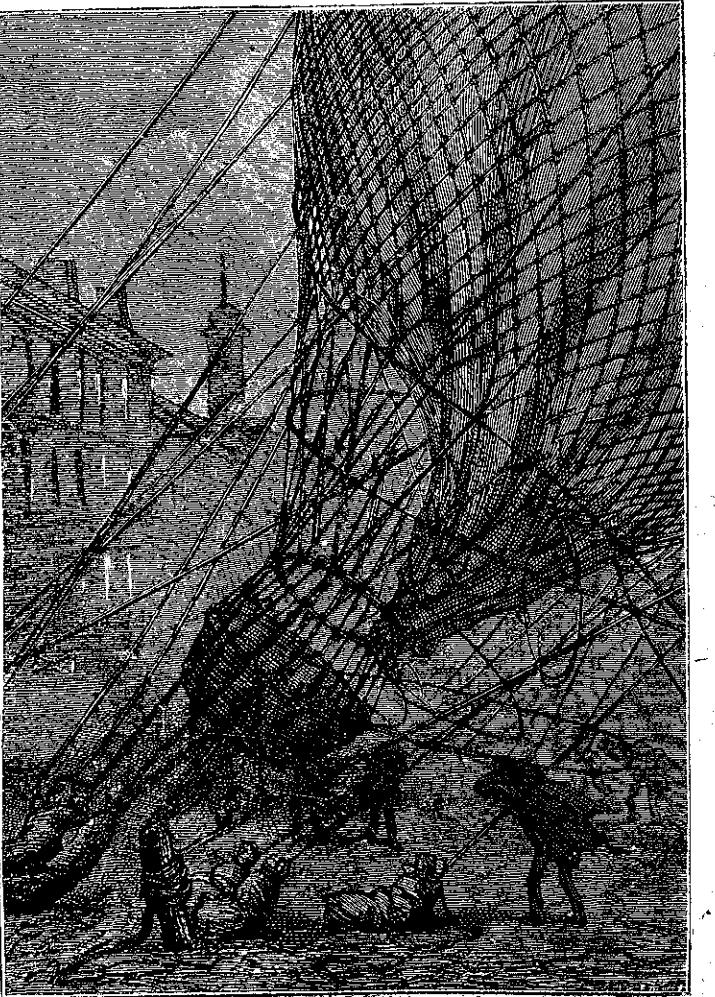
Χωρὶς νὰ προφέρουν λέξι, ὁ Κύρος Σμίθ, ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ὁ Νάθ καὶ ὁ μηκὸς Χάρμπερτ μπῆκαν καὶ ἐκάθησαν στὸ σκαφῖδι, ἐνῷ ὁ Πέγκροφ, κατὰ διαταγῆ τοῦ μηχανικοῦ, ἔλυνε ἔναν τοὺς σάκκους τῆς σαβούρας. Ἡ ἑργασία αὐτὴ ἐτελείωσε σὲ λίγα λεπτά καὶ ὁ ναύτης γύρισε στοὺς συντρόφους του.

Τὸ ἀερόστατο δὲν ἐκρατεῖτο πιὰ πάρα μὲ τὸ χονδρὸ σχοινὶ ἀπὸ τὸν κρίκο καὶ δὲν ἔμενε τώρα, πάρα νὰ δώῃ ὁ Κύρος Σμίθ τὴ διαταγὴ νὰ τὸ λύσουν.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνη, ἔνας σκύλος ἐπήδησε μέσα στὸ σκαφῖδι. Ἦταν ὁ Τόπ, ὁ σκύλος τοῦ μηχανικοῦ, ποὺ κατάφερε νὰ σπάσῃ τὴν ἀλυσίδα του καὶ νάκολουθήσῃ τὸν κύριο του. Ὁ Κύρος Σμίθ, τούσιος μὴν αὐτῆς της πολὺ τὸ βάρος, ἥθελε νὰ διώξῃ τὸ δύστυχομένο ζώο. Ὁ Πέγκροφ δύως εἶπε :

— Μπᾶ! ἔνας παραπάνω δὲν πειράζει. Κ' ἔνγαλε ὀμέσως ἀπὸ τὸ σκαφῖδι δύο σάκκους μὲ ἄμμο.

“Επειτα ἔλυσε τὴ θηλιὰ τοῦ σχοινιοῦ καὶ τὸ ἀερόστατο, ἐλεύθερο, σηκώθηκε λοξὰ καὶ ἐξαφανίσθηκε, ἀφοῦ τὸ σκαφῖδι του ἐκτύπωτο δρμητικὰ ἐπάνω σὲ δύο καμινάδες σπιτιῶν, ποὺ τὴς

“Αἰτημάτηκεν ἐκεῖ κοιτά σὲ σκαφῖδι...” (Σελ. 22, σ. α.)

Ξένρομε τώρα πῶς, ἀπὸ τοὺς πέντε ἀνθρώπους ποὺ ἀνεγώρησαν στῆς 20 Μαρτίου, οἱ τέσσαρες εἶχαν πέση στῆς 24 τοῦ ἓιδου μηνὸς, σὲ μιὰ ἕρημη ἀκτὴ, ἔξη τούλαχιστο χιλιάδες μίλλια μακριὰ ἀπὸ τὴν πατρίδα τους.

Κ' ἐκείνος ποὺ ἔλειπε, ἐκείνος ποὺ οἱ ἄλλοι ναυαγοὶ τοῦ ἀεροστάτου ἔτρεχαν νὰ τὸν βοηθήσουν, ἥταν ὁ ἀρχηγὸς τους, ὁ μηχανικὸς Κύρος Σμίθ! (*)

(*) Τὴν 5 Ἀπριλίου, ἡ Ρισμόνδη ἔπεισε στὰ χέρια τοῦ Γκράντ, ἡ ἐπανάστασι τῶν Ἀνθεντικῶν, κατεπνίγη καὶ θύμισεν σὲ ἄργον ὑπὲρ τῆς ἀμερικανικῆς Ενότητος. — Σ. τ. Συγγ.

γκρέμισε μὲ τὴ σύρα ποὺ εἶχε πάρη. “Ἡ θύελλα τότε χαλούσε τὸν κόσμο. Εἶχε ἀρχίση πιὰ ὁ μεγάλος ἀνεμοστρόβιλος. “Ολη τὴ νύκτα, ὁ μηχανικὸς οὐτ' ἐκέφθηκε κακὸν νὰ προσγειωθῇ καὶ ὅταν ἔημέρωτε, ἡ γῆ δὲν ἐράινετο ἀπὸ τὴν ὁμίχλην. Μόνο θετέρη ἀπὸ πέντε ημέρες, οἱ ἀεροπόροι, σὲ μιὰ στιγμὴ αἰθρίας, μπόρεσαν νὰ ἴδουν τὴν ἀπέραντη θάλασσα, τὸν Ὁκεανό, κάτω ἀπὸ τὸ ἀερόστατο ἐκεῖνο, ποὺ τὸ ἔτρεχε ὁ ἀνεμός μὲ ταχύτητα φοβερή.

— ‘Εμπρός! ἐξώναξεν ὁ ρεπόρτερ. Καὶ ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ πρώτος, ὁ Χάρμπερτ, ὁ Πέγκροφ καὶ ὁ Νάθ, μ' δῆλη τοὺς τὴν κούρασι καὶ τὴν ἐξάντληση, ἀργίσαν ἀμέσως νὰ τὰ διακρίνουν. “Ἀλλα, εὐκινητότερα, ἐσηκώνοντο κεπαδιστά καὶ ἐπερνοῦσαν σὰ σύννεφα. Ὁ θαλασσινὸς ἐσυμπέραινε πῶς θὰ ἡταν γλάροι κοινοὶ καὶ γλάροι μακρόφτεροι, γιατὶ ἐγνώριζε τὰ σφυρίγματά τους μέσα ετά μουγγηρήτα τῶν κυμάτων.

Κάθε τόσο, οἱ ναυαγοὶ ἐσταματοῦσαν, ἐξώναξεν δυνατὰ καὶ ἀκούαν ἄνθρος τὸν ἀπεκρίνετο καμιαὶ φωνὴ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ ωκεανοῦ. Εὔσυλοι γίνοντο ὅτι, ἀνήταν πραγματικῶς κοντά στὸ μέρος σπουδοῦσαν πάντας νὰ εἴχε βγῆ ὁ μηχανικὸς, τὰ γαυγίσματα τουλάχιστο τοῦ σκύλου Τόπ, σὲ περίπτωσι ποὺ ὁ Κύρος Σμίθ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ δώῃ τὴν σημειοῦσαν ζωῆς, θὰ ἔφθανεν ὡς ταύτισ των. Ἀλλὰ καρμιὰ φωνὴ, οὔτε ζώου, οὔτε ἀνθρώπου, δὲν ἐξεχώριζε ἀπὸ τὸν θόρυβο τῆς θάλασσας. Τότε εἰ ναυαγοὶ ἐξακολουθοῦσαν τὴν πορεία τους καὶ τὴν ἔρευνα τους ετὴν ἀκρογιαλιά.

— Αφοῦ ἐπειριπάτησαν ἔτοις ὡς εἴκοσι λεπτά, σταμάτησαν ἐξαφνα μπροστά τοῦ ἐξώναξεν ὁ Κύρος Σμίθ, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ εἶ ποὺ σύντροφοι του ἐπάτησαν ετὴν γῆ. Μπροσοῦσαν λοιπὸν νὰ ἔλπιζουν, ὅτι θὰ ἔφθαναν μὲ τὸν καρκίνο.

— “Ἄσ φάξωμε! ἄσ φάξωμε! ἐφώναξεν ὁ Νάθ. — Νάτ, Νάθ, τοῦ ἀποκρίθηκε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, οὐ φάξωμε καὶ θὰ τὸν βροῦμε!

— Μὰ ζωντανό; — Ζωντανό! — Ερέι πολύποτε; ρώτησε ὁ Πέγκροφ.

— Ερέι! ἀποκρίθηκε ὁ Νάθ. — Επειτα ἐκεῖ καὶ τὸν Τόπ!

— Ο ναύτης, ἀκούων τὴ θάλασσα νὰ μουγγούζῃ, ἐκόνησε τὸ κεφάλι του... — Ο μηχανικὸς εἶχε χαθῆ στὸ δροειδὲ μέρος τῆς ἀκτῆς καὶ ὡς μισὸ μίλλι μακριὰ ἀπὸ τὸ μέρος ὃπου εἶπεσαν οἱ ἄλλοι. — Άν λοιπὸν κατώρθωσε νὰ βγῆ κατανομῆτας στὸ πλανήστερο σημεῖο τῆς ἀκτῆς, τὸ σημεῖο αὐτὸν δὲν ἔίνε πιὰ ἀνοικτή, ἐλέυθερη. Μᾶς ἔχουν ἀποκλείση. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ, κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἔλθῃ. Τὰ ξένα πλεύρα τοῦ ἀκρωτηρίου καὶ βγῆκαν πάλι σ' ἐξαφνας ἀπὸ τὸ μέρος ὃπου εἶπεσαν οἱ ἄλλοι. — Ο Πέγκροφ δύως παρετέρησε, ὅτι ἡ ἀκρογιαλιά ἐκεῖνη ἥταν ἀνηφορικὴ καὶ ἐσυμπέρανε διπλαίσιαν, ἀναβαίνοντας σιγά - σιγά, θὰ ἔφθανεν ὡς ένα λόρο, ποὺ ὁ σύγκος του ἐξεχώριζε ἀμυδρὰ μέσα στὸ σκοτάδι. Τὰ πουλιά ἥταν λιγνώτερα σ' αὐτὸν τὸ μέρος. Κ' ἡ θάλασσα στάσασα αὐτὴ τὴν πορείαν τους μέσα στὸν καρκίνο, καὶ συλλογίζονται, θάσησαν αὐτὴ δὲν εἶνε πιὰ ἀνοικτή, ἐλέυθερη. Μᾶς ἔχουν ἀποκλείση. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ, κανένας δὲν μπορεῖ νὰ ἔλθῃ. Τὰ ξένα πλεύρα τοῦ ἀκρωτηρίου καὶ βγῆκαν πάλι σ' ἐξαφνας ἀπὸ τὸ μέρος ὃπου εἶπεσαν οἱ ἄλλοι. — Νὰ λειπὸν καὶ ἔνα καλὸ πού θάχησε στὸν καρκίνο, μοιάζουν. Γ' αὐτὸν εἶνε κοινὴ καὶ παροιμία, ποὺ εἰρωνεύεται τὰ παιδιά; «ὅταν κομιδοῦται, φωμί δὲν γυρεύουν».

— Αλλὰ «στὸν πόλεμο μὰν στὸν πόλεμο» λέει μιὰ ἄλλη παροιμία, γαλλικὴ μάλιστα, λέει, καὶ στὸν ἀποκλεισμὸ σὰν στὸν ἀποκλεισμό. «Οσο θέλῃ μπορεῖ νὰ γυρεύῃ κανένας φωμί: ἀμαὶ δὲν ἔχῃ η μαμύνι νὰ τοῦ δώσῃ. Θὰ σωτάσῃ καὶ θὰ χορτάσῃ τὸν πόλεμο τὸν δρόμο τὸν ἔσοχικον. Καὶ τάργοντόπουλο, καὶ τὸ χωριστόπουλο, «σιμιδαλένιο ἡ κρίθινο, ἀδιάφορο! Καὶ τάργοντόπουλο, καὶ τὸ ζήτημα, μοιάζουν. Γ' αὐτὸν εἶνε κοινὴ καὶ παροιμία, ποὺ εἰρωνεύεται τὰ παιδιά; «ὅταν κομιδοῦται, φωμί δὲν γυρεύουν».

— Αλλὰ εἶνε σκληρὸ νὰ συλλογίζεται κανένας ἀνθρώπινες κακίες καὶ σκληρότητες, — πολέμους, πιέσεις, ἀποκλεισμούς, φοβέρες, καταστροφές, — δταν ἡ Φύσης εἶνε τόσο καλή καὶ γελαστή, τόσο γλυκεία καὶ ήμερη, δπως τὸν ανθρώπον σὲ την πορείαν τους οὐτόπιον κατέβησεν. Τί νὰ γίνη! Ήπουμογή! Πάτη τὴν Πατρίδα, — καὶ σταλέμε Πατρίδα, τὰ λέμε δλα, — θὰ υπέρφερουμε.

— Αλλὰ εἶνε σκληρὸ νὰ συλλογίζεται κανένας ἀνθρώπινες κακίες καὶ σκληρότητες, — πολέμους, πιέσεις, ἀποκλεισμούς, φοβέρες, καταστροφές, — δταν ἡ Φύσης εἶνε τόσο καλή καὶ γελαστή, τόσο γλυκεία καὶ ήμερη, δπως τὸν ανθρώπον σὲ την πορείαν τους οὐτόπιον κατέβησεν. Τὰ πόδια τους πατούσαν ἔναν ἀμμοφυλακικό, προφυλαγμένο ἀπὸ τὴ μανία τῶν κυμάτων.

— Αλλ' ἂν ἀκολουθοῦσαν αὐτὴ τὴ διέθετοις πρὸς νότον, θὰ ἐπήγαναν ἀνακατευμένο μὲ τὴν καμινάδες σπιτιῶν, ποὺ τὴς

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Στῆς πέντε τὸ βράδυ. — Ἑκεῖνος ποὺ λείπει. — Η ἀπελπισία τοῦ Νάψ. — Ερευναὶ πρὸς βορρᾶ. — Τὸ νησάκι. — Νύκτα ἀγωνίας. — Η προϊνή δύμχη. — Ο Νάψ κονιμπᾶ. — Πῶς περνοῦν στὴν ἀπέναντι ἀκτῆ.

— Ο μηχανικός, ἀπὸ τὸ δίκυνο ὃπου ἦταν ἔημέρωτες, ἡ γῆ δὲν ἐράινετο ἀπὸ τὴν ὁμίχλην. Μόνο θετέρη ἀπὸ πέντε πέντε ημέρες, οἱ ἀεροπόροι, σὲ μιὰ στιγμὴ χαρόδρες; ποὺ ἐκπιναχνεύει κακὸν νὰ ποιαστικῇ. Απὸ τὰ βαθούλωματα αὐτὰ ἐξωμούσαν κάθετος στιγμὴ μερικές μικρές χαρόδρες; ποὺ ἐκπιναχνεύει κακὸν νὰ ποιαστικῇ. Απὸ τὰ βαθούλωματα αὐτὰ ἐξωμούσαν κάθετος στιγμὴ μερικές μικρές χαρόδρες; ποὺ ἐκπιναχνεύει κακὸν νὰ ποιαστικῇ. Απὸ τὰ βαθούλωματα αὐτὰ ἐξωμούσαν κάθετος στιγμὴ μερικές μικρές χαρόδρες; ποὺ ἐκπιναχνεύει κακὸν νὰ ποιαστικῇ. Απὸ τὰ βαθούλωματα αὐτὰ ἐξωμούσαν κάθετος στιγμὴ μερικές μικρές χαρόδρες; ποὺ ἐκπιναχνεύει κακὸν νὰ ποιαστικῇ. Απὸ τὰ βαθούλωματα αὐτὰ ἐξωμούσαν κά

Η ΒΕΝΤΕΤΤΑ

[Μυθιστόρημα υπό A. FERGUSON]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

«—Φραντζέσκο! άκουσα τὸν πατέρα μου νὰ μοῦ φωνάζῃ. Φεύγα ἐσύ, φεύγα σὲ προστάξω!»

«Ἔτρεξα σὰ νάχα φτερά, κ' ἔφθισα στὴν "Ἄγιο"-Άγνη γιὰ γάρ γυρέψω βοήθεια.

«Βαναγύρισα μ' ἄλλους πολλούς. Στὸν τόπο μας, οἱ ἀνθρώποι δὲν ἀνακατεύονται στοὺς καυγάδες τῶν οἰκογενεῶν· ἀλλὰ πέντε ἑναντίον δύο, ἡταν πάρα πολὺ ἀνίσο, ἀδικο, καὶ δῆσο τὸ ἄκουσαν, ἀγανάκτησαν κ' ἔτρεξαν νὰ βοηθήσουν. Ἀλλὰ ἡταν ἀργά. Οταν ἔφθάσαμε στὸ δρόμο τοῦ δάσους, ὁ πατέρας μου κι' ἐὰδελφός μου ἡταν κηρόλα σκοτωμένοι. Δυνατοὶ δύως κι' ἀνδρεῖοι, εἶχαν πληρωθῆ ἀκριβά τὴν ζωὴν τους, γιατὶ κι' ὁ γέρο Μπαρμπούτζης ἡταν ἐπίστης σκοτωμένος, καὶ δύο ἀπὸ τοὺς γυιούς του πληγμένοι βαρεῖα.

«Εἶναι ἔθιμο στὸν τόπο μας νάρινούν αὐτοῦ τοὺς εἴδους τοὺς λογαρισμούς· νὰ τοὺς κανονίζουν οἱ ἐνδιαφέρομενοι μογάγοι τους καὶ νὰ μήν καταγγέλλουν τακτανέα στὴ δικαιοσύνη· ἀλλ' αὐτὴ τὴ φοά, οἱ καραμπινιέροι κάτι ἄκουσαν ἀπὸ τὰ συμβάντα. Μέ κουβάλησαν στὸν ἀνακριτή, δόπου ἀναγκάσθηκα νὰ τὰ πῶ δλα. Οἱ δύο Μπαρμπούτζηδες ποὺ ἔμεναν, ἐπίσθηκαν: ὁ Βαρθολομαῖος, ὁ μεγαλήτερος τῆς οἰκογενείας, καὶ ὁ Τομάζος (Θωμᾶς), ὁ μικρότερος. Τοὺς ἔδικασαν καὶ τοὺς καταδίκασαν πολλὰ χρόνια φυλακή.

«Φυσικά, δὲν μποροῦσαν ποτὲ νὰ μὲ συγχωρέσουν ποὺ ἐμαρτύρησα ἑναντίον τοὺς κ' ἡταν εὐτύχημα γιὰ μένα ποὺ τοὺς ἐφύλαξαν. Νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια, ὁ Μάζος, ὁ μικρότερος, εἶναι πολὺ δυνατός, ἀλλὰ καὶ πολὺ κουτός· ὥστε δὲν θὰ ἐλογαριάζετο τὸ χωρὶς τὸν ἀδελφό του. Ο ἀδελφός του δύως; Ἄ, σινιόροι.. τι ἀνθρώπος ὁ Βάρθος! Ἀ-κόμη πιὸ δυνατὸς ἀπὸ τὸ Μάζο, καὶ κακός, πάρα πολὺ κακός! Εἶχε γάστη δλα τὰ δάκτυλα τοῦ ἀριστεροῦ του χεριοῦ στὴ μάχη, κ' ἐπάνω στὰ πτώματα τοῦ πατέρα του καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, εἶχε δρικτή νὰ μὲ σκοτώσῃ, δύο μικρὸς κι' ἄν ήμουν, γιὰ νὰ ἐξαλειφθοῦν δλοὶ οἱ Καζάληδες ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς.

«Ἀφοῦ ἐμαρτύρησα στὸ δικαστήριο ἑναντίον του, ὁ Βάρθος ἔσανάκανε αὐτὸ τὸν ὄρκο· κ' εἶπε, διτὶ ἡ πρώτη του δουλειά, μόλις ἔβγαινε ἀπὸ τὴ φυλακή, θὰ ἡταν νὰ τὸν ἐκπληρώσῃ.

«Ἅστερ! ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ πατέ-

“Ἄλλα τι ὠρελεῖ; Δὲν θὰ κατορθώνως;” ἀλλο, παρὰ νὰ τὲ θάψουμε, μόλις ἐλευθερωθῇ ὁ Μπαρμπούτζης. Γιατὶ θὰ σὲ σκοτώσῃ, πατέρι μου.

Αὐτὸ εἶναι τὸσο «Ἔτρεξα σὰ νάχα φτερά.» (Σελ. 24, σ. α.)

“Καὶ νὰ πῶς: Ἐδῶ καὶ δύο μέρες, στὸ Νόρθ πορτ, καθὼς ἔβγαινα ἀπὸ μικρὴ τάβερνα, δόπου ἔτρωγα συγχά, ποιόν, νύμφε, σιγίροι, εἰδία μπροστά μου...”

“Τον Μάζο Μπαρμπούτζη!.. Ναι, ναί, μόλις βγῆκα ἀπὸ τὴν τάβερνα, ἐ κι - λό - λά! (*)

“Ἐύτυχως, ὁ Μάζος δὲν μ' ἔγνωρισε.

“Μύουν παῖδι τὴν τελευταία φορὰ ποὺ μὲ εἶδε καὶ μὲ ἔνανθλεπε παλληκάρι. Κ' ἔγω κόμμαθηκα πῶς δὲν τὸν γνωρίζω, πέρασα στὸ ἄλλο πεζοδρόμιο, κρύφθηκα κάτω ἀπὸ μία μεγάλη πόρτα κ' ἐπεριμένα· γιατὶ κι' ὁ Μάζος ἀκούμποιτε τὴ ράχη· τοῦτο τὸ τηλεγράφου καὶ ἐπερίμενε κι' αὐτός. “Ενα τράμ σταματά σχεδὸν ἀμέσως κι' ἔνας ἀνθρώπος κατεβαίνει. Εἶναι ὁ Βάρθος! Ηλθε δῆδω, γυρεύοντας ἐμένα!.. Τὸ καταλαβαίνω. Γιὰ τι ἄλλο μπορεῖ νὰ ἥλθε;..” (Ἐπειτα συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(*) Ιταλ. «νά τος ἔκει!»

ρά μου καὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου, ἐγὼ πράγματι ἥμουν ὁ μόνος ἀπὸ τὴν γενεὰ τῶν Καζάληδων. Οὔτε γυναῖκα, οὔτε ἄλλο παιδί. “Ημεν μόνος, ὀλομόναχος καὶ τόσο θλιμένος!.. Ὁ Μπέππης καὶ ἡ Ἀγγέλα Κόντη μ' ἐπῆραν στὸ σπίτι τους. Ὁ Θεός νὰ τοὺς ἀνταμείψῃ καὶ τοὺς ἡγάπη τους καὶ γιὰ τὴν τόσες τους φροντίδες! Στὸ σπίτι τους μεγάλωσα κ' ἔγινα σὸπως μὲ βλέπετε τώρα».

Πελά νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν Μάζο.

“Ἄλλα ἐπλησσίας ὁ καιρὸς ποὺ θάγχισαν ἀπὸ τὴ φυλακὴ οἱ Μπαρμπούτζηδες. Τότε ὁ γέρο-Μπέππης μοῦ εἶπε:

“—‘Εγὼ κ' ἡ Ἀγγέλα σ' ἀγαποῦμε, σὰν παιδί μας, Φραντζέσκο. Θέλαμε πολὺ νὰ σὲ κρατήσουμε γιὰ πάντα κοντά μας καὶ νὰ σ' ἔχουμε στήριγμα καὶ παρηγορία τῶν γηρατειῶν μας.

τὸν ἀδελφό μου, ποῦ ἡταν καυγατῆδες, καὶ τὸ αἷμα ποῦ χύνεται, μοῦ κάνει φρίκη. Δὲν εἶχα καμιαὶ δρεῖς· νὰ σκοτώσω τὸν Βάρθο Μπαρμπούτζη. Θὰ προτιμήσα, μοῦ φαίνεται, νὰ σταθῶ νὰ μὲ σκοτώσῃ αὐτός. Ἀλλὰ... δὲν ἥθελα πάλι νὰ μὲ σκοτώσῃ. “Ηθελα νὰ ζω καὶ νὰ δουλεύω χαρούμενος, κάτω ἀπὸ τὸν γαλάζιο οὐρανό. “Ω ναι, τὴν ἀγαποῦσα τὴ ζωὴ μου καὶ τὴν ἀγαπῶ.

“Γι' αὐτό, μ' ὅλη μου τὴ λύπη ποὺ ἀφίνα τοὺς καλοὺς ἔκεινους ἀνθρώπους καὶ τὸν ὄρασιό μου τόπο, μπῆκα στὸ βαπτόριο καὶ ἥλθα ἐδῶ. Ή Αμερικὴ ἡταν πολὺ κοντά, γιατὶ πάρα πολλοὶ Σικελοὶ πηγαίνουν ἔκει νὰ κάμουν τὴν τύχη τους.

“Μένω ἐδῶ δύο χρόνια. Ήμαθα τὴν γλώσσα καὶ τὴ συγκίνεια τοῦ τόπου.

Εργάζομαι εἰτὴν τέχνη μου, φαρέύω, καὶ κερδίζω ἀκοστά. Μπόρεσα μάλιστα νὸ στείλω κρυφά λίγα χρήματα εἰτὸν Μπέππη καὶ στὴν Ἀγγέλα καὶ νὰ βάλω στὸ Ταμιευτήριο μερικές μου οἰκονομίες. Ἐδῶ ἂμα θέλη κανεὶς νὰ ἔργασθῃ, εὐκόλα κερδίζει. Οι σύντροφοί μου εἰτὸν κοῦττερ, καὶ ὁ καπετάνιος μου ἡταν καλοί μου φίλοι. Παντοῦ, δόπου μ' ἐπιταρναν νὰ φαρέψω, Ναι, ναί, ἥμουν πολὺ εὐτυχισμένος ‘ς αὐτὸν τὸν τόπο κ' ἐνόμιζα, ἐτὶ ποτὲ ὁ Βάρθος Μπαρμπούτζης δὲν θὰ μποροῦσε νὰ μὲ βρῇ. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ εὐτυχία μου δὲν ἔβασταξε. Εἶναι δύο μέρες τώρα, ποὺ ἔτελείστηκε...

“Καὶ νὰ πῶς: Ἐδῶ καὶ δύο μέρες, στὸ Νόρθ πορτ, καθὼς ἔβγαινα ἀπὸ τῷ τώρα εἶναι ἡμέρα· Γιὰ γνωρίζω ἀπὸ μικρὸ καὶ ἔρω τι ἀνθρώπως εἶνε. Θὰ κρατήσῃ τὸν ὄρκο του σὰν τρελλός, χωρὶς νὰ τὸν νοιάσῃ, γιὰ τὰ ἐπαχέλουθα. Λοιπόν, ἐμεὶς ποὺ σάγαποῦμε, θὰ σου δώσωμε αὐτὴ τὴ συμβούλη: “Αφίσε μας, παῖδι μου, καὶ φύγε. Φύγε μακριά, δύσο μπορεῖς μακρύτερα, σὲ ξένον τόπο, σὲ ξένο λαό, καὶ ἀμποτε ὁ Θεός νὰ ἔμποδίσῃ τὸν Βάρθο νὰ ἔλθῃ, νὰ σ' εύρῃ! Γιατὶ θὰ σὲ κυνηγήσῃ, παῖδι μου, αὐτὸ νὰ τὸ ξέρεις. Δὲν θὰ ησυχάσῃ αὐτὸς ὁ ἀνθρώπως, παρὰ ἄμα πεθάνῃ καὶ ἔμενεις σὲ σκοτώσῃ.”

“Τον Μάζο Μπαρμπούτζη!.. Ναι, ναί, μόλις βγῆκα ἀπὸ τὴν τάβερνα, ἐ κι - λό - λά! (*)

“Ἐύτυχως, ὁ Μάζος δὲν μ' ἔγνωρισε.

“Ημύουν παῖδι τὴν τελευταία φορὰ ποὺ μὲ εἶδε καὶ μὲ ἔνανθλεπε παλληκάρι. Κ' ἔγω κόμμαθηκα πῶς δὲν τὸν γνωρίζω, πέρασα στὸ ἄλλο πεζοδρόμιο, κρύφθηκα κάτω ἀπὸ μία μεγάλη πόρτα κ' ἐπεριμένα· γιατὶ κι' ὁ Μάζος ἀκούμποιτε τὴ ράχη· τοῦτο τὸ τηλεγράφου καὶ ἐπερίμενε κι' αὐτός. “Ενα τράμ σταματά σχεδὸν ἀμέσως κι' ἔνας ἀνθρώπος κατεβαίνει. Εἶναι ὁ Βάρθος! Ηλθε δῆδω, γυρεύοντας ἐμένα!.. Τὸ καταλαβαίνω. Γιὰ τι ἄλλο μπορεῖ νὰ ἥλθε;..” (Ἐπειτα συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(*) Ιταλ. «νά τος ἔκει!»

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΗΛΗ

Ο Ναπολέων καὶ οι μενεζέδες :

—Την 15 Μαρτίου 1815, ὁ αὐτοκράτωρ Ναπολέων, δραπετεύσας ἀπὸ τὴν νῆσον Ἐλβανία, εἰσέβασθεις εἰς τὸν κόλπον Ζουάν, ἀνεμένετο εἰς τὸ Παρίσι. Ἀπὸ τὴς προτερίας, μοῦ φαίνεται, νὰ σταθῶ νὰ μὲ σκοτώσῃ αὐτός. Ἀλλὰ... δὲν ἥθελα πάλι νὰ μὲ σκοτώσῃ. “Ηθελα νὰ ζω καὶ νὰ δουλεύω χαρούμενος, κάτω ἀπὸ τὸν γαλάζιο οὐρανό. “Ω ναι, τὴν ἀγαποῦσα τὴ ζωὴ μου καὶ τὴν ἀγαπῶ.

“Γι' αὐτό, μ' ὅλη μου τὴ λύπη ποὺ ἀφίνα τοὺς καλοὺς ἔκεινους ἀνθρώπους καὶ τὸν ὄρασιό μου τόπο, μπῆκα στὸ βαπτόριο καὶ ἥλθα ἐδῶ. Ή Αμερικὴ ἡταν πολὺ κοντά, γιατὶ πάρα πολλοὶ Σικελοὶ πηγαίνουν ἔκει νὰ κάμουν τὴν τύχη τους.

“Μένω ἐδῶ δύο χρόνια. Ήμαθα τὴν γλώσσα καὶ τὴ συγκίνεια τοῦ τόπου.

Εργάζομαι εἰτὴν τέχνη μου, φαρέύω, καὶ κερδίζω ἀκοστά. Μπόρεσα μάλιστα νὸ στείλω κρυφά λίγα χρήματα εἰτὸν Μπέππη καὶ στὴν Ἀγγέλα καὶ νὰ βάλω στὸ Ταμιευτήριο μερικές μου οἰκονομίες. Επιστένετο, διτὶ ὁ αὐτοκράτωρ θα ἔκαμψει τὴν θρησκευτικὴν εἰσιδόν διὰ τὸν βαπτισμόν των βασιλικῶν παιδιών της Αγγλίας.

“Οι μικροί Κωστάκης ἔχει σὲ μεγάλη ἀναπλάσια καὶ τὴν μουσικὴν καὶ τὸν δάσκαλο τους, τὸν πατέρα του, τὸν περισσότερο καὶ

